

P
R
O
S
T
O
R

Marta Molnarová

Tajný život slunečnic

Přeložila Jana Jašová

**P R
O S T
O R**

Marta Molnarová

**P R
O S T
O R**

Edice **Přítelkyně**

Marta Molnarová

Tajný život slunečnic

Přeložila Jana Jašová

Praha, 2025

P R
O S T
O R

THE SECRET LIFE OF SUNFLOWERS
Copyright © 2022 by Marta Molnar
First published in the United States 2022
Czech edition © PROSTOR 2025
Translation © Jana Jašová 2025

ISBN 978-80-7260-631-3

Tato kniha je věnována všem ženám, které nepřestávají bojovat.

S upřímným vděkem za nekonečnou trpělivost a nezištnost ji připisuji Saře Jordanové a Diane Flindtové. Za neutuchající podporu Jill Marsalové. Za neocenitelnou pomoc Lindě Ingmansonové, Toni Leeové, Mary-Therese Husseyové a Margii Lawsonové. Za vytrvalé přátelství a podporu Patsy Kellerové. Za včasnou zpětnou vazbu Deb Possey Chudzinské, Marcy Collinsové, Hilary Powellové, Jo Dawsonové, Judy Wagnerové, Kaele Stokesové, Audrey McDonaldové, Robin Dieboldové, Sue Cleeremanové, Lindě Dossettové, Sharon Fordové, Dalice Petersonové, Michelle Coxové, Gretchen Coonové a Sue Chatterjeeové. A obrovské poděkování patří i všem mým přátelům na facebooku, kteří mě celou dobu povzbuzovali.

Kapitola první

Emsley

Tu záhadnou zelenomodrou krabici jsem poprvé viděla, když jsem naposledy mluvila s babičkou.

„Jestli chceš toho svého nevěrníka zabít, jsem pro,“ prohlásila. „Promyslela jsem to, Emsley. Se zahrabáním jeho a Diyina těla ti asi nepomůžu, zato bych ti mohla poskytnout alibi.“

Uhladila si hedvábný župan s monetovským potiskem – modrozelenou látku s purpurovými květy lek-nínů, omotanou kolem chřadnoucího těla. *Odpočívající bohyně*. Nehledě na mrtvici i na to, že je přinucena ležet v polohovací posteli, byla pořád Violet Velarovou. Malířkou, celebritou, miláčkem New Yorku.

Pach dezinfekce, převalující se léčebnou jako mlha na obrazech Robinsona Halla, se do jejího pokoje proniknout neopovažoval. Tady mě obklopoval jediné babiččin parfém. *Pikantní, nespoutaný, troufalý*.

Hodila jsem jí na noční stolek stoh uměleckých magazínů a aukčních katalogů. „Treye můžeme nechat naživu. Klidně ať si s Diyou chodí, jestli o to stojí. Jsme přece obchodní partneři. Jsem připravená táhnout tu káru i přes výmoly dál.“

„Mohla by ses vrátit sem,“ navrhla.

Políbila jsem ji na tvář. „Vždyť víš, že New York je můj Kamelot.“ Bájně království, po kterém jsem vždyc-ky toužila. „Jenže je mi souzeno žít v L. A.“

Newyorské dražební síně podle všeho dbají na nepsanou smluvní klauzuli, v níž se vyžaduje, aby

dražebníci vypadali jako komentátoři z britských dokumentárních seriálů. Musíte mluvit a jednat, jako byste v šedesátých letech chodili na Cambridge, jinak vás ke kladívku nepustí.

„Nemám patřičně *úctyhodný* věk. A když už jsme u toho, nemám ani postavu, co by vzbuzovala respekt.“ Spustila jsem kovovou zábranu u babiččiny postele, kterou ta nová ošetřovatelka s oblibou nechávala z bezpečnostních důvodů vytaženou, i když to pacientka nesnášela. „Navíc nepatřím k preferovanému pohlaví. Schází mi ten výrůstek dole.“

Violet znechuceně zachrčela.

Taky mám ten dojem. „Víš, co mi kdysi řekl Henry Fullerton, když jsem žádala o povýšení?“

„Henry byl vždycky zmetek.“

„Že drahá umělecká díla si bohatí pořizují jako investice. Že hlavní dražebník musí být člověk, kterému šéf investičního fondu už od pohledu důvěřuje. Musí hned poznat, že s tímhle pánem by si šel v neděli zahrát golf.“ Přesně tímhle způsobem Henry argumentoval, když mi vysvětloval, proč mě rok od roku nechává trčet na nižší pozici. „Jenže když se to vezme kolem a kolem, kdyby nebyl zmetek, nezačala bych se rozhlížet po jiných příležitostech.“ V občasných záchvatech velkorysosti jsem vždycky málem dokázala přesvědčit samu sebe, že mi Fullerton vlastně prokázal laskavost. „A nezačala bych podnikat s Treyem a Diyou.“

Violetin dosavadní pohled valkýry zjhl starostlivostí. „A určitě s nimi chceš dál bydlet?“

„Nejde o to, co chci. Zkrátka už nedokážu předvídat výsledky loterie.“ Usadila jsem se do křesla u jejího lůžka s kabelou na klíně a ze změti papírů vytáhla

notebook. „Věř mi, že bych moc ráda měla vlastní byt. A jednou ho budu mít. A pak Treye a Diyu z firmy vyplatím.“

Chtěla jsem dosáhnout postavení, v němž bych mohla jednat samostatně a byla plně svou paní, jelikož jsem se toužila pustit do pořádání benefičních aukcí. Chtěla jsem, aby mi zisky z podnikání umožňovaly pořádat dobročinné dražby zdarma. Mým snem bylo předat jednoho krásného dne milionový šek výzkumníkům na poli boje s následky mrtvice. Pokud možno ještě tehdy, aby to pomohlo i Violet a byla zase čiperka jako předtím. Nic na světě jsem si nepřála víc.

Naše specializovaná dražební firma Ludington se zabývala politickými beneficemi a zaměřovala se výhradně na dárce z řad hollywoodských celebrit. Nestýskalo se mi po zkostnatělých newyorských aukcích, v nichž postarší finančníci skupovali nanicovatá plátna s čistě investičním záměrem. To my v L. A. jsme jednali s herci, producenty a režiséry, kteří do aukcí nabízeli víkendy na svých rančích, popřípadě obrazy, které sami namalovali, róby z přebírání Oscarů nebo drobnější relikvie, třeba vlastnoručně podepsané filmové scénáře. Souboje o ně bývaly docela zábavné a sršely elánem.

„Jsme na ideálním místě, protože můžeme těžit z politického aktivismu v Hollywoodu,“ ocitovala jsem přímo slova ze standardní nabídky, jejímž prostřednictvím jsme potenciální investory oslovovali. „Vyděláme slušné peníze. Aspoň doufám, že už brzo.“

Neměla bych ale mluvit o práci, když mám volno. Na telefonu mi taky vmžiku pípla esemeska.

Dneska v deset v hotelu?

Violet zvedla hlavu. „Tvoje matka?“

„Ne, Mark Selig. Jeden mladý kongresman. Chceme ho za klienta.“

Musela jsem na den do New Yorku, odpověděla jsem mu. V pondělí v deset dopoledne v kanceláři?

„Tak na ty pozor.“ Babička zavrtěla palci na nohou. „Muži, co se dostanou k moci moc brzo, trpí odpudivým sklonem přeceňovat vlastní důležitost.“

Ani v tom se nemýlila. „Prostě se spolu potřebujeme domluvit na schůzce. Měli jsme se sejít už včera, jenže to nevyšlo.“ Mělo to být první otukání v naší kanceláři.

Hodinu předtím však termín změnil na deset večer v restauraci jeho hotelu. A po příchodu do sálu mě vrchní informoval, že schůzka se přesouvá do páanova apartmá. Předstírala jsem naléhavý telefonát, kvůli němuž musím neprodleně odejít.

Vždycky když se přihodilo něco podobného, požádala jsem Treye, aby na přesunutou schůzku šel on, jenže Selig si vyžádal konkrétně mě. Prý má určité pochybnosti ohledně formální podoby našich aukcí, což je čistě moje parketa. Takže to s ním budu muset probrat já.

„Ach miláčku. Takže ti hrozí, že o něj přijdeš, protože jsi letěla za mnou?“

„Naštěstí bude v L. A. ještě pár dní. Sejdeme se, až se tam vrátím.“ Tohle bylo maximum času, který jsem byla ochotná vyplýtvat na Seliga. „Představ si, co jsem dražila tenhle týden!“

„Treyův nakopaný zadek?“ Violet si pobouření užívala – a já ji za to milovala.

„Propocený suspensor jednoho slavného herce z akčních střileček. Prodal se za sto tisíc.“

„Tak tomu říkám smrt staré hollywoodské noblesy.“ Babička zavřela oči, jako by ji už jen to pomyslení zbolelo, anebo se možná za ducha dávného Hollywoodu tiše modlila. Po chvilce truchlení zbystřila. „Smrděl ten suspensor?“

„Po různých zrovna nevoněl.“ Pípnul mi počítač. „Promiň, volá máma.“

„Připomeň mi potom, že ti chci něco dát,“ vyhrkla.

Spojení se navázalo a na monitoru se objevila máma z Floridy v celé své opálené a načesané kráse.

„Proč jsi tak blízko obrazovky? Posuň ten krám někam, ať vás vidím obě.“ To byla její věta na uvítanou.

Odedávna vynikala v udílení příkazů a zbožňovala, když bylo všechno jaksepatří a na svém místě. Kdykoli bylo něco jen o chloupek jinak, než se jí zamlouvalo, zasadila se o nápravu. Přišla na svět jako Johanna Velarová, nicméně už na střední si změnila jméno na Anna. A hned po maturitě se provdala za Philipa Gregoryho Wilsona, aby se zbavila i Violetina dívčího příjmení, které dávalo tak okatě najevo, že ji babička měla za svobodna. Johanna Velarová – zní to tak nepříjemně exoticky, až si lidi začnou myslet, že je cizinka, pro rány boží. Kdežto Anna Wilsonová je výhra: kombinace dokonale americká, tradiční a konzervativní, jako dělaná pro zubařovu manželku. A když jsem se jí pak narodila já, pojmenovala mě Emily. Až na to, že já už ve školce všechny přesvědčila, ať mi říkají Emsley, což byla přezdívka, kterou mi vymyslela Violet. Matka z toho byla zoufalá.

Za mámou se objevil táta s golfovým vakem přes rameno. „Ahoj Violet.“ A ke mně prohodil: „Čau knedlíčku.“ Načež políbil mámu na tvář a zajímal se: „Proč je moje lednička na pivo v garáži plná krémů na obličej?“

„Protože přestávají vyrábět Buti Balm,“ odpověděla. Jiní lidé by museli přijít minimálně o nohu, aby se zvládli zatvářit tak zmučeně. „Musela jsem ho skoupit do zásoby. Kam zas jdeš?“

„Za Bobem. Pořádně ho v těch jeho kostkovaných kalhotách proženu.“ Táta nám zamával a zmizel ze záběru.

Krátce předtím máma upravila přídavnou kameru kvůli tátovi, takže teď se ocitla na okraji záběru – koukala na nás jedním okem, které se pořád zvětšovalo, jak si přisedla blíž k počítači. Řasenka se jí v horku a vlhku roztékala, až mě přepadl pocit, že na mě zírá Sauronovo oko. „Kdys dorazila?“

Zkouší vyzvědět, jestli jsme ji s babičkou nepromlouvaly.

„Doslova před chvilkou.“

„Co tvoje zlomená kyčel, Anno?“ zeptala se babička své jediné dcery.

„Docela se to hojí. Příště už nebudu tak pitomá, abych chodila po kluzkém chodníčku kolem bazénu bosá.“ Máti si pohrdavě odfrkla nad tím, jaké neopatrnosti se dopustila. „Už před týdnem jsme se měli vrátit na sever.“

Rodiče bydlí po většinu roku v Hartfordu v Connecticutu a za babičkou do newyorské léčebny jezdí obvykle v ty dny, kdy ji navštěvuju i já, což bývá asi jednou za měsíc. Dvě povinnosti jednou ranou – jak dokonalá ukázka praktičnosti. Účelnost a předvídatelnost jsou máminy nejvyšší mety, zato nucené změny plánů ji spolehlivě vykoledí. Nepatří zrovna k těm, kdo zvládají i občasné životní kotrmelce.

Bylo mi jí líto. „Kdyby tu Violet něco potřebovala,

zařídím to, neboj.“ Pacientka s roztráštěnou kyčlí přece nemůže sedět tři hodiny v letadle.

„Děkuju,“ pípla. Ve vděčnosti se nicméně rochnit nehodlala a okamžitě přešla k věci. „A teď mi řekni, že jste s Treyem už zase spolu.“

„Ani kdyby byli všichni muži po smrti a všechny baterie vybité.“ Tuhle hlášku jsem někde četla a šetřila si ji právě pro tuhle příležitost.

„No tohle! Jak můžeš být tak...“ Chtěla nejspíš říct *vulgární*, jenže slovo *vulgární* jí připadalo moc vulgární, a tak nechala větu vyznít doztracena. „Mysli na vaši firmu. Když se vezmete, budete majoritní vlastníci.“

„Nemám na vztahy čas.“

„Houby. Nepřitahuješ muže, protože věčně chodíš v černém. Aspoň se vykašli na kalhoty. A netvař se takhle. Muži chtějí vidět ženské nohy!“

„Kdyby mě někdy zachvátila neovladatelná touha zjistit, co muži vlastně chtějí, zadám si to do vyhledávače.“

Máma si unaveně povzdechla po vzoru všech matek neposlušných dcer. Moje kousavá reakce jako by rozpárala švy v předivu společnosti. „Hlavně si na sebe zítra na to interview do *Fast Business* vezmi nějaké sexy šaty. Nikdy nevíš, koho tam potkáš.“

„Je to magazín pro podnikatele, Anno,“ zasáhla Violet v můj prospěch. „Ne nabídkový katalog nevěst.“

Milovala jsem svou babičku žárem milionu sluncí – silou, která shodí internet a rozhodí i satelity na oběžné dráze.

Máma vzápětí zapadla do obvyklé rutiny à la „já se vnoučat nikdy nedočkám“ a sršela u toho zanícením licitátora, který potutelně sleduje, jak se zájemci

o dražený kousek hystericky přebíjejí. Nakonec do mě udeřila kladívkovým pohledem typu „ale je to jako mluvit do dubu“ a zničehonic otočila list. „Co podnikání?“

„Rosteme.“ Vystřelila jsem tu myšlenku do vesmíru s neslyšným dovětkem „kéž by“. Popravdě řečeno, naše přežití momentálně závisí na tom, jak dopadnou nejbližší zakázky. „Jednáme s novým klientem.“

Na důkaz toho mi pípl mobil. Zpráva od Treye. *Kontrakt zrušen.*

Zatracený Selig. Přitom jsme mu nabízeli skvělé služby. S námi by peníze na kampaň spolehlivě získal. Tak proč mu to nestačilo? Proč musela být součástí obchodních podmínek i moje přítomnost v jeho hotelovém pokoji?

Potřebujeme nové klienty jako sůl. Musíme taky víc investovat do PR a do oslovování potenciálních zájemců. Odepsala jsem to Treyovi mimo kameru notebooku. Každý neúspěch bude vodou na matčin mlýn.

Na displeji mi chvilku poskakovaly tři tečky. Trey mi zjevně odpovídal... a pak ty tečky najednou zmizely. Nic víc. Snad o mém návrhu přemýšlí. Štvalo mě, že nikdy rovnou nepřijme to, co navrhnou, ale nechala jsem povědomé podráždění odplynout. Důkladná rozvaha je vždycky slibnější než bezděčné odmítnutí.

„Nevím, jak dlouho vám to ještě může vydržet.“ Máma jako by mi četla myšlenky. „Vybudovala jsi firmu závislou na rozmarech politiků. Jak můžeš být tak nezodpovědná?“

„Proč si radši neotevřeš cukrárnu? To nemůžeš dělat něco ženského?“ sebrala jsem jí z úst pohotově další jedovatost.

„Jíst se přece musí.“ Matka po mně vrhla zdrcující

pohled a ihned zaměřila Sauronovo oko na Violet. „Co ti včera říkal doktor?“

„Chci s tebou mluvit o něčem jiném,“ prohlásila babička a vyslala ke mně šibalský úsměv. Dalo se tušit, že si uchystala hotovou bombu. „Prodala jsem dům.“

Ne! Leknutím jsem se napřímila. Babiččin třípatrový dům z hnědého pískovce ve čtvrti Greenwich Village byl skálopevnou oporou mých vzpomínek na dětství.

„Co chceš říct tím, žeš prodala dům?!“ vyštěkla máma. „O prodeji jsme se nebavily!“

„Nepotřebovala jsem se o tom s nikým bavit,“ namítla babička nevzrušeně. „Vázly na něm dluhy – a dluhy já nesnáším.“

Náš souhlas nepotřebovala, o tom nebylo sporu. A rozhodnutí, k němuž dospěla, ji očividně potěšilo. Radši jsem na sobě nedala znát, jak moc mě ta zpráva zasáhla.

Přesto to z mé tváře vyčetla. „Vždyť naše láska v tom domě nezůstane, miláčku,“ chlácholila mě. „Vzpomínky se s nemovitostí a jejím vybavením neprodávají.“

„Jenže já na tvůj dům nikdy nedokážu myslet jako na hromadu cihel.“

„Tak na něj mysli jako já. Jako na nesmírně pohodlné místo obdařené spoustou lásky, kde se dařilo tvořivosti. Toho požehnání jsme si užívali dlouho – a teď ho s vděčností přenecháváme jiným. Ať potěší ty, kdo budou do jeho dveří vcházet po nás, přinejmenším dalších sto let.“

To byla zkratka celá moje babička: za pomoci hrstky slov dokázala měnit svět.

„Jsem ráda, žes to tak vyřešila.“

Na jejích rtech se znovu objevilo uličnické ušklíbnutí. „A taky jsem založila nové stipendium při Newyorské univerzitě.“

„Už zase.“ Sauronovo oko na obrazovce se přimhouřilo s takovým nesouhlasem, že by před ním úlekem ztuhl celý Mordor. Jen babička ne.

„Smlouva nabude právní moci za devadesát dní,“ pokračovala věčně. „Emsley jsem stanovila univerzální dědičkou. Krom toho domu zbývá už pouze jeho zařízení. Anno, sama jsi přece říkala, že nic z toho nechceš. Detaily dořeší Bram.“

„Není Bram moc starý na to, aby ještě dělal advokáta?“

Violet odpověděla na dceřinu námitku královským zavrtěním hlavy. „Co nebudeš chtít ty, Emsley, můžeš věnovat charitě. Jenom tě prosím, objednej pak firmu na vyklízení nemovitostí.“

I následné mámino odfrknutí bylo obtěžkané významy. *Je k neuvěření, že ses o tom se mnou neporadila. Unáhlených rozhodnutí člověk vždycky později lituje. I ty toho budeš litovat, ale pak mi tu nebreč.*

„O nábytek mi nejde,“ zabručela nakonec. „Ovšem aby bylo jasno: ten překotný prodej se mi vůbec nelíbí. A teď mi pověz, co říkal doktor.“

Babička shrnula výsledky posledních vyšetření, které naznačovaly mírné zlepšení, a pak se máma odpojila. Dlouhé sezení ji po úrazu vyčerpávalo.

Zaklapla jsem notebook a strčila ho do kabely. „Skočím nám dolů uloupit nějakou sladkost před večerí.“ A cestou ke dveřím jsem jako obvykle prohodila: „Kdyby mě chytili, zaplať za mě kauci.“

V chodbě jsem opět narazila na její sousedku. Při mém příchodu jsme se vřele pozdravily, mezitím popošla až k oknu na konci chodby a tam teď taky odpovídala před zpáteční trasou.

„Jak se máte, paní Yangová?“

„No to víš, věčně v tréninku. Bostonský maraton bude co nevidět,“ odpověděla mi s vážnou tváří. Další dáma s nezlomným duchem.

Přesto mě ještě pár vteřin upřeně pozorovala, jako by zvažovala, jestli mi nemá něco prozradit. Jasně že to udělá. Tak jako vždycky.

„Vypadám snad, že něco tajím?“

Sjela jsem pohledem po jejím květovaném županu i froté pantoflích. „A tajíte?“

Paní Yangová zalovila v nadité kapse, o níž jsem si doted myslela, že je přecpaná kapesníčky. Načež s gestem salonní kouzelnice vytáhla rozčepýřené kuřátko. „Co tomu říkáš?“

„Že živá drubež v léčebně dlouhodobě nemocných je poměrně netypické zjevení. Je to hygienické?“

„Hm. Dvakrát do měsíce tu hladíme terapeutické psy.“

„Odkud ho máte?“

„Pár z nás zavezli za odměnu autobusem na čínské tržiště.“

„A vy jste si tam koupila mazlíčka jako suvenýr...“ Proč bych ji za to odsuzovala? Upřímně vzato, kdyby chudák Violet nebyla ležák, klidně by něco podobného udělala taky. „Jak se jmenuje?“

„Laj-fa.“ Cizokrajné slabiky sklouzly z jazyka paní Yangové jako pohlazení jarního vánku. „V mé mateřštině to znamená *krásná květina*.“

Musela jsem uznat, že kuřátko vážně připomíná hebké chmýří pampelišky. „Je roztomilé.“

„Je to slepička.“ Paní Yangová ji s láskyplnou os-
tražitostí zastrčila zpátky do kapsy. „Neřekneš to ni-
komu, vid’?“

„Copak by mi to někdo věřil?“

Kuchyně v přízemí voněla po lasagních, které se
pekly v troubě. Když jsem se začala zajímat o dezert,
žena umývající nádobí se mě suše zeptala: „Mangový
pudink, nebo zmrzlinu s javorovým sirupem?“

„Mangový pudink, prosím.“

Dostala jsem bez průtahů hned dvě misky a obe-
šlo se to bez loupeže. S babičkou jsme se pro osvěžení
takhle špičkovaly.

Vrátila jsem se k ní do pokoje a předala jí kontra-
band. „Rychle to spořádej. Musíme zničit důkazy, než
nás někdo přistihne.“

Vtom na její postel zasvítilo slunce od jihozápa-
du a ve stříbrných vlasech se jí zatřpytil pudr. Živé oči
zajiskřily. Napůl jsem čekala, že v příští chvíli vstane
z postele a vyžádá si stojan a barvy.

„Až dorazím příště, chtěla bych tě vzít do zahra-
dy,“ zašeptala jsem.

„Tak tam už jsem nebyla celou věčnost,“ povzdech-
la si. Odložila umělecký magazín, ve kterém si listovala.
„Takže tě nechtyli?“

„Unikla jsem jen o vlasek. Honili mě po chodbách,
ale frnkla jsem jim výtahem.“

„Šikulka.“ Vyměnily jsme si spiklenecké úsměvy
a pustily se do pudinku. Začaly jsme se bavit o obra-
zech a taky o tom, kdo z personálu léčebny má v práci
pletky. Vsázely jsme se, kdo s kým tajně uteče.

„Velké naděje vkládám do toho fyzioterapeuta a blondaté noční sestry.“ Chtěla jsem babičce vysvětlit, proč si to myslím, když mi pohled padl na hodiny na nočním stolku.

To už se vážně bavíme tak dlouho?

Půlka odpoledne pryč.

„Už musím jít.“ Naklonila jsem se k ní, abych ji objala.

„Počkej. Ještě ti chci něco dát. Na dně skříně najdeš krabici.“

„A co v ní je?“

„Promluvíme si o tom, až si přečteš, co se tam píše.“

Ta tyrkysová kazeta byla schovaná pod Violetinými župany a kaftany. Na víku měla stříbrné plastické logo klenotnictví Tiffany. Její boky obepínaly proužky lepenky jako korzet. Někdejší přepychová šperkovnice zestárla z elegantní plesové krásky v zanedbanou babku a podle nahodilých barevných cákanců, které mi připomněly make-up nanášený poslepu, zřejmě strávila nemálo let v babiččině ateliéru.

Víko bylo zatuhlé, ale nakonec se mi ho podařilo otevřít. „Dopisy?“

Zvedla jsem pár zažloutlých listů. Musela jich být snad stovka. Stovka psaníček posetých kudrlinkami rukopisu vyvedeného blednoucím inkoustem. „Tak já si na ně příště vezmu větší tašku. Nebudu je cpát do kabely k notebooku, abych tu vzácnost neponičila.“

„Tak si vezmi aspoň ten deník,“ vybídla mě Violet. Dívala se na kazetu, ne na mě. „Ty dopisy jsou beztak v holandštině. Deník je psaný anglicky.“

Zpod štůsku jsem vylovila menší zelený sešit v deskách.

„Přečtu si to v letadle.“ Zavřela jsem víko a vrátila kazetu do skřýše. „Vážně jsi v pořádku?“ Vydala jsem se k babičce pro poslední objetí. „Zítra ti zavolám. Mám tě ráda.“

„Já tebe radši.“

Pronesla to však hrozivě sípavě. Nelíbilo se mi, jak se u toho chvěje. Nebudu na další návštěvu čekat celý měsíc – udělám si v rozvrhu mezírku a přiletím hned příští týden.

A pak si promluvíme o obsahu toho deníku. Ho-
řím zvědavostí.

Za hodinu jsem byla na letišti, za dvě seděla v letadle a čekala, až nám věž povolí start. Zelený zápisník jsem měla na klíně a užuž se nemohla dočkat, až se do něj začtu. Konečně se dozvím podrobnosti o Violetině skandální minulosti.

Rozevřela jsem desky, ale než jsem si stačila přečíst jedinou větu ze zdobného sdělení se spoustou starodávných klíčků, zazvonil mi telefon.

„Ahoj.“

„Nemůžeš objednat vyklízecí firmu,“ pronesla máma s vehemencí, jakou zpravidla vyhrazovala upozorněním na chyby, jimiž od sebe odháním nápadníky. „Vyklidila bych ten barák sama, kdybych mohla. A táta, když si odmyslíš jeho golf, s tím svým srdcem taky nemůže snášet krabice krámů po tolika schodech. Přece si můžeš vzít v té vaší firmičce pár dní volna, ne? No tak dej Treyovi šanci, ať se mu po tobě stýská. Víš ty vůbec, kolik skandálních fotografií tvé babičky může v tom domě být? A kolik dneska bulvár za takové věci vykukům platí? Chceš, aby naši rodinu vláčeli bahnem?“

„Já to udělám. Klid, mami.“